

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **SAKO Brno a.s.**, IČ: 60713470
sídlem Jedovnická 4247/2, 628 00 Brno
zastoupen BDO Czech Republic, s.r.o.
sídlem Nádražní 344/23, 150 00 Praha - Smíchov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, č. j. 33426/18/5200-11434-706502

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26.7.2018, č.j. 33426/18/5200-11434-706502, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, BDO Czech Republic, s.r.o., se sídlem Praha, Nádražní 344/23.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, a to dodatečnému platebnímu výměru na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011, č. j. 1398126/17/3002-50522-711864 ze dne 29. 3. 2017, a dodatečnému platebnímu výměru na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012, č. j. 1397584/17/3002-50522-711864 ze dne 29. 3. 2017.

II. Obsah žaloby

2. V úvodu té části žaloby, ve které se žalobce zabýval konkrétními dopady žalobou napadeného rozhodnutí, shrnul skutečnosti, které předcházely rokům 2011 a 2012, které však, podle jeho názoru, s posuzovanou věcí souvisely. Zejména zdůraznil, že v roce 2001 započal s modernizací spalovny čítající 3 spalovací kotle. Projekt s názvem „Odpadové hospodářství Brno“ trval celkem 10 let, přičemž jeho výsledkem bylo odstranění dvou zastaralých spalovacích kotlů (označení K2 a K3 – rovněž takto označuje žalovaný) a nahrazení novými dvěma kotli, přičemž s ohledem na nutnost alespoň částečně zachovat chod spalovny byl po celou dobu modernizace funkční poslední spalovací kotel (označení K1), jež byl následně v okamžiku uvedení do provozu dvou nových moderních spalovacích kotlů rovněž odstraněn, a to z důvodu bezpečnostních a technologických (v této souvislosti namítal, že se žalovaný dopustil nepřesné citace RNDr. J. S.). Žalobce jasně uvedl, že poslední zastaralý spalovací kotel odstranil poté, co pominuly důvody pro jeho udržování ve funkčním stavu, a náklady na demolici zahrnul do nákladů běžného období, tj. let 2011 a 2012.
3. V konkrétních žalobních bodech namítal, že žalovaný chybně vyhodnotil jak stav právní, tak skutkový, a vydal tak nezákonné rozhodnutí založené na tomto chybném posouzení. Předně brojil proti posouzení otázky, od jakého okamžiku jsou výdaje součástí ocenění dlouhodobého majetku (investice), a nikoli běžným provozním výdajem. Podle žalobce ani ze zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ani ze zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, neplyne pravidlo, dle kterého je možné předmětný případ posoudit, a odkázal proto na schválenou Interpretaci I-5 Národní účetní rady, která specifikuje okamžik pořízení nové investice. Podle žalobce je mezi stranami nesporný závěr Národní účetní rady v duchu výše zmíněného, tzn. náklady související s pořízením investice vstupují do ceny pořizovaného majetku od okamžiku rozhodnutí kompetentního orgánu účetní jednotky (srov. bod 45 rozhodnutí o odvolání) o pořízení investice. Žalovaným je nicméně zastáván jiný názor ohledně posouzení rozhodného okamžiku, který žalovaný opírá o vyjádření žalobce ve výročních zprávách, kde dle žalovaného vyslovuje záměr o možné budoucí výstavbě třetího kotle, vyjádření RNDr. S., zpracovanou Technicko-ekonomickou studii společnosti TENZA. S názorem žalovaného nesouhlasil a v další části žaloby rozebral v podrobnostech jednotlivé důvody.
4. Žalobce má za to, že v případě výročních zpráv nelze hovořit o jasném, zřetelném a na úrovni nejvyššího orgánu žalobce schváleném rozhodnutí o výstavbě dalšího kotle (pokračování v modernizaci spalovny), výroční zprávy obsahují toliko vizi možného

budoucího vývoje a směřování modernizace a až ve výroční zprávě za rok 2015, je možné seznat určitý jasněji definovaný posun k budoucí realizaci druhé etapy projektu OHB. K výpovědi RNDr. S. namítl, že žalovaný, stejně tak jako prvostupňový správce daně, nehodnotili výpověď v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 daňového řádu, když zdůraznili pouze část jejího vyjádření. K technicko-ekonomické studii od společnosti TENZA namítl, že byla vyhotovena až rok, resp. dva po uplynutí předmětných zdaňovacích období 2011 a 2012 a zároveň z ní dle žalobce plyne závěr, že ani v roce 2013 ještě o investici v podobě 3. spalovacího kotle rozhodnuto nebylo.

5. Žalobce odkázal i na vyjádření auditora, které nechal pro účely žaloby zpracovat a které podporuje jeho tvrzení, že náklady na demolici byly nákladem běžného období. Zároveň uvedl, že do doby podání žaloby na místě odstraněného 3. spalovacího kotle nestojí kotel nový.
6. Závěrem namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou, ve které žalobce akcentovat tvorbu rezervy ve vztahu k budoucím nákladům spojeným s odstraněním 3. spalovacího kotle. Podle žalobce lze rezervu tvořit pouze na budoucí náklad, nikoli budoucí investici. K meritu námitky se žalovaný v rozhodnutí o odvolání nevyjádřil.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že jeho pochybnosti o správnosti uplatnění nákladů žalobce vznikly s ohledem na významnost investičně náročné a veřejně presentované akce, proto žalobce vyzval k prokázání oprávněnosti zahrnutí specifikovaných nákladů na demoliční práce do základu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 a 2012. Žalovaný poukázal na rozložení důkazního břemene s tím, že žalobce se důkazní břemeno neunesl.
8. Podle žalovaného je předmětem sporu otázka, zda předmětné demoliční práce souvisí s pořízením nové investice, a v návaznosti na to pak zejména otázka okamžiku rozhodnutí odvolatele o zahájení pořizování dlouhodobého majetku. Uvedl, že podle jeho názoru nebyl důvodem demolice kotle K1 ani tak jeho „problematický“ stav, ale plánovaný záměr žalobce, s následným cílem zvýšení kapacity zařízení. Následně ve svém vyjádření podrobně popsal svá zjištění ze žalobcem předložených důkazních prostředků. V té souvislosti se vyjádřil k charakteru výročních zpráv s tím, že z nich lze mít za prokázané, že již ve zdaňovacím období roku 2011 (tj. také ve zdaňovacím období roku 2012) existoval evidentní investiční záměr žalobce o realizaci nového technologického zařízení, spalovenského kotle K1, který schválil a odsouhlasil a prezentoval ve svých výročních zprávách také statutární orgán žalobce. Šetření na místě správce daně nepovažoval za podstatné, neboť demolici kotle nezpochybňoval. Závěr o pokračování projektu osvědčovalo i vyjádření environmentálního specialisty žalobce, RNDr. J. S., i „Technickoekonomická studie instalace 3. spalovenského kotle“ zpracovaná společností TENZA. Z provedeného dokazování lze podle žalovaného vyvodit zjevný záměr žalobce pokračovat v investičním rozvoji a realizaci projektu „Odpadové hospodářství Brno“, přičemž realizace druhé etapy tohoto projektu spočívající také v instalaci třetího spalovenského kotle, má být v budoucnu uskutečněna právě na místě, kde stával původní,

demolicí dotčený kotel K1. Záměr (rozhodnutí) o nové investici byl objektivní a byl deklarován veřejně ve výročních zprávách žalobce. Přípravné práce na uvedeném investičním záměru probíhaly i v následujících letech, projekt zastaven nebyl, a proto nelze posoudit šetřené nákladové položky jinak, než jako náklady na pořízení hmotného majetku.

9. Žalovaný je toho názoru, že podstatnou v předmětné věci je i skutečnost, že se jedná o technologicky i finančně náročnou nedokončenou investici realizovanou po etapách, kdy není možné automaticky akceptovat, aby předmětné náklady spojené s budoucí instalací třetího spalovenského kotle byly zahrnuty jednorázově do výsledku hospodaření, a tím i základu daně právě v dotčených zdaňovacích obdobích roku 2011 a roku 2012. Mohlo by tomu tak být jediné tehdy, pokud by investiční akce byla v těchto dvou letech trvale zastavena, k čemuž však prokazatelně nedošlo. Následně žalovaný odkázal na interpretaci I-5 Národní účetní rady s tím, že i při jejím zohlednění je evidentní, že žalobce měl v daném případě jednoznačný záměr (byť možná nikoliv bezprostředně) pořizovat nový hmotný majetek (třetí spalovenský kotel), který nebylo možné realizovat bez vynaložení nákladů na likvidaci původního kotle, uvolnění prostoru a na přípravu místa pro instalaci kotle nového.
10. Žalovaný konstatoval, že bylo na žalobci, aby prokázal správnost a oprávněnost zaúčtování částek za demolicí třetího spalovenského kotle s označením K1 (OHB) do daňových nákladů. Bylo v jeho vlastním zájmu pořídit si relevantní důkazy o tom, že je jeho tvrzení úplné, jednoznačné a správné.
11. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání odvolací námitky s odkazy na judikaturu žalovaný připomenul možnost vypořádání námitek minimálně implicitně prezentováním odlišného náhledu na věc v rozhodnutí s tím, že má za to, že se v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi stěžejními námitkami žalobce pro tuto věc podstatnými. K vyjádření auditora uvedl, že toto nemá k dispozici, a v obecné rovině se podívil nad tím, proč tento závěr auditora nebyl již ve zprávách k účetním závěrkám, a proč tedy zaznívá až nyní. Vzhledem k tomuto proto považuje žalovaný tuto listinu za účelově zhotovenou.

IV. Posouzení věci

12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

O jednotlivých námitkách uvážil soud následovně.

13. Klíčovým závěrem žalovaného, který žalovaný zdůraznil i ve svém vyjádření, je posouzení rozložení důkazního břemene mezi žalobce a správce daně. V této otázce správce daně uzavřel své posouzení s tím, že žalobce své důkazní břemeno neunesl. Rozložení

důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně vyplývá z daňového řádu a jeho rozložení není mezi stranami jakkoliv zpochybněno.

14. Zároveň je nesporné, že zásadní otázkou je posouzení skutkové otázky, zda v okamžiku uplatnění výdajů za demolici kotle K1 již bylo přijaté rozhodnutí o investici, v jejímž rámci mělo dojít k nahrazení kotle K1 novým zařízením. (Ne)unesení důkazního břemene odvodil žalovaný právě od toho, že žalobce nebyl schopen prokázat, že v době uplatnění nákladů na demolici předmětného kotle *nebylo* přijato rozhodnutí o nové investici.
15. Žalovaný se tak ve skutečnosti domáhá toho, aby žalobce v rámci unesení svého důkazního břemene prokázal existenci negativní skutečnosti. Jedná se o stav prokazování skutkového stavu, který je pro žalobce extrémně komplikovaný, zvláště v situaci, kdy k unesení důkazního břemene ze strany správce daně postačuje vyjádření „důvodných pochybností.“
16. Pokud jde o prokázání *negativní* skutečnosti, ta může být bez pochybností „*prokázána pouze prokázáním*“ komplementární *pozitivní* skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje. Neexistence rozhodnutí o nové investici by tak mohla být vyvrácena pouze prokázáním té skutečnosti, že takové rozhodnutí bylo přijato. V konkrétní věci lze na negativní skutečnost (nepřijetí rozhodnutí v nyní posuzované věci) usuzovat i tzv. z „*příčin a následků*“.
17. K tzv. negativní důkazní teorii se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „*[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.*“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „*[p]ovinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti*“. Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje i v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu. Soud s ohledem na uvedené posoudil jemu předložený správní spis.
18. Z jeho obsahu je patrné, že žalobce předložil důkazy, z nichž mělo vyplývat, že v době demolice kotle nebylo přijato rozhodnutí o investici, resp. o pokračování druhé etapy projektu, která by měla spočívat v dobudování třetího spalovacího kotle v prostoru demolovaného kotle K1, resp. z nich mělo vyplývat, že demolice kotle K1 nemá souvislost s budoucí investicí. Skutečnost, že předložené důkazy měly samy o sobě schopnost vypovídat o skutkovém stavu, který zde byl v předmětných zdaňovacích obdobích, vyplývá bezpochyby z toho, že žalovaný je určitým způsobem interpretoval a dovodil z nich jasné skutkové závěry.
19. Jinými slovy podle žalobce jím předložené důkazy prokazují, že demolice kotle K1 nebyla součástí budoucí investice. Oproti tomu žalovaný z týchž listin dovozuje, že demolice kotle K1 součástí budoucí investice naopak byla.

20. Soud se interpretací důkazních prostředků tak, jak byla předestřena žalovaným, neztotožňuje. Důvody, které k tomu soud vedly, byly potvrzeny i doplněním dokazování v rámci soudního jednání, jehož závěry a důvody soud shrne níže.
21. Podstatné pro soud jsou především skutečnosti, které jsou uvedeny ve výročních zprávách žalobce. Soud z nich zjistil následující skutečnosti. Ve výroční zprávě za rok 2008 žalobce na str. 6 odkázal na *přípravu* pro třetí kotel, na str. 7 odkázal na prověřování možností budoucího rozvoje a dostavbu třetího kotle, na str. 8 se zabýval pouze rekonstrukcí dvou kotlů (irelevantní pro budoucí investici). Ve výroční zprávě za rok 2009 na str. 6 odkázal na projekt Odpadového hospodářství Brno II s tím, že realizace komínové vložky na místě následně demolovaného kotle je považována za vhodnou zálohu pro *možný* další rozvoj. Ve výroční zprávě za rok 2010 se opětovně hovoří pouze o komínu jako o vhodné záloze (str. 9). Ve zprávě za rok 2011 se na str. 13 objevují konkrétní cíle a konkrétní úkoly, přičemž je zmiňována *investice* v podobě demolice původního kotle K1. Ve zprávě za rok 2012 na str. 14 až 15 se objevuje zmínka o posouzení reálných podnikatelských aktivit pro pokračování projektu (myšleno projektu Odpadového hospodářství Brno). Ve výroční zprávě za rok 2013 na str. 18 žalobce avizoval základní posouzení *případné* realizace druhé etapy a na str. 21 odkázal na koncepci rozvoje společnosti. Ve výroční zprávě za rok 2014 se na str. 16 objevuje odkaz na *finanční* analýzu druhé etapy. A konečně ve výroční zprávě za rok 2015 na str. 16 je odkazováno na *výchozí* analýzu druhé etapy projektu Odpadové hospodářství Brno.
22. Z uvedeného soudu plyne, že v letech 2011 a 2012 neexistoval žádný *konkrétní a určitý* záměr k realizaci výstavby třetího kotle, jako náhrady spalovenského kotle K1, a zejména z uvedeného neplyne, že by demolice spalovenského kotle K1 byla spojena s jakýmkoliv *konkrétním a určitým* záměrem vybudovat v místě nový kotel jako pokračování projektu OBH.
23. Soud nijak nepopírá, že z výročních zpráv žalobce plyne, že v souvislosti s demolicí spalovenského kotle K1 byly zjevně zmiňovány možnosti dalšího rozvoje spalovny v prostoru demolovaného kotle, nicméně takové úvahy považuje soud za logické, zejména v situaci rozvíjející se aglomerace města Brna. Je logické, podnikatelsky prozíravé a smysluplné, že se v případě uvolnění prostorových kapacit spalovny demolicí jednoho nadbytečného kotle žalobce zabýval možnostmi, zda by na jeho místě bylo možné vybudovat další zařízení pro budoucí rozvoj žalobce. Přesto se soud domnívá, že mezi záměrem konkrétní investice, se kterou by byla demolice kotle spojena, a zvažováním možností případného využití uvolněného prostoru, je značný rozdíl.
24. Je třeba jasně konstatovat, že ani prověřování možností budoucího rozvoje a dostavbu třetího kotle (VZ 2008), realizace komínové vložky jako vhodná záloha pro *možný* další rozvoj (VZ 2009 i 2010), ani posouzení podnikatelských aktivit vedených určitým záměrem (VZ 2011 a 2012) a ani posouzení případné realizace druhé etapy (VZ 2013) nebo finanční analýza (VZ 2014) či výchozí analýza (VZ 2015) neprokazují, že by v době demolice kotle K1 byla předmětná demolice součástí cíleně plánovaného rozvoje spalovny v místě demolovaného kotle a dokonce neprokazují ani to, že by v době demolice kotle bylo přijato jakékoliv manažerské rozhodnutí, kterým by bylo rozhodnuto o rozšíření spalovny o další spalovenský kotel.

O skutečnosti, že v době demolice kotle K1 nebylo přijato žádné rozhodnutí o reálném záměru rozšíření spalovny, a o tom, že demolice kotle nebyla začátek konkrétního zamýšleného procesu, resp. investice, svědčí i *Technicko-ekonomická studie instalace 3. spalovenského kotle* zpracovaná společností TENZA, ačkoliv z ní žalovaný dovozuje opak. Předně je zjevné, že byla zpracována až po demolici kotle K1 (ke dni 5. 5. 2013) a zároveň v podrobně zpracované zprávě (což je podle názoru soudu klíčová pasáž) zpracovatel jasně konstatuje, že ani v roce 2015 stav spalovny neumožňoval instalaci třetího spalovenského kotle, neboť to neumožňovalo po právní stránce nedostatečné povolení IPPC a po skutkové stránce nedostatečný zásobník.

25. Ze zprávy společnosti TENZA tak jasně plyne, že i rok po demolici kotle byla investice vyloučena po právní stránce a nerealizovatelná po stránce skutkové. Za stavu, který je ve zprávě popsán, lze spíše usuzovat na to, že demolice kotle K1 nebyla navázána na konkrétní investiční záměr.
26. Soud konečně nesouhlasí ani s interpretací vyjádření environmentálního specialisty žalobce - paní RNDr. J. S., do protokolu o ústním jednání č. j. 1957307/16/3002-60561-701021, dne 22. 4. 2016. Ani žalovaným zdůrazňovaná věta, že „*pro rekonstrukci spalovny v r. 2009 bylo naplánováno i realizováno nahrazení původních 3 kotlů (1 jako studená rezerva) novými 2 linkami a při rekonstrukci byl provozován původní kotel K1 z r. 1989; následně po dokončení rekonstrukce byl z bezpečnostních a technologických důvodů K1 demontován; prostor K1 sloužil jako prostorová rezerva pro možnou výstavbu další spalovací linky K1*“ nesvědčí podle názoru soudu o tom, že v době demolice kotle K1 bylo přijato rozhodnutí tento kotel v původním místě nahradit, a tedy že demolice uvedeného kotle byla součástí investice do rozšíření spalovacích kapacit žalobce.
27. Naopak vyjádření RNDr. S. podle soudu potvrzuje spíše ten fakt, že prostor po demolovaném kotli mohl sloužit jako *rezerva pro možný budoucí* rozvoj společnosti, nikoliv závěr žalovaného, že demolice kotle byla součástí připravované investice.
28. Soud je přesvědčen o tom, že prioritním důvodem pro demolici kotle byly bezpečnost a technologické důvody, o čemž svědčí potřeba demolice a nahrazení zbývajících kotlů v rámci projektu OHB I., tomu odpovídající povolení IPPC i připravenost prostoru spalovny na provoz dvou kotlů, zároveň o tom svědčí i stáří kotle K1.
29. S ohledem na skutkovou složitost věci a s ohledem na to, že sám žalovaný vycházel z důkazů, které vznikly až po předmětných zdaňovacích obdobích s tím, že z nich dovozoval skutkový stav, který byl u žalobce v letech 2011 a 2012, doplnil soud u soudního jednání dokazování listinami, které založil do spisu žalobce. Po seznámení s jejich obsahem totiž dospěl k závěru, že osvědčují skutkový a právní stav, který zde byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. (ne)existenci rozhodnutí o investici.
30. V rámci dokazování soud proto jako důkazy provedl usnesení zasedání Zastupitelstva města Brna č. Z7/38, rozhodnutí jediného akcionáře společnosti SAKO Brno a.s. č. RM7/11866, oponentura a odborný posudek na předložený dokument: PRE-FEASIBILITY STUDY (EVECO Brno), výpis z 385. jednání představenstva společnosti SAKO Brno a.s., konaného dne 13. 12. 2019, rozhodnutí jediného akcionáře společnosti SAKO Brno a.s. – návrh na udělení pokynu ve věci OHB II-K1, rozhodnutí primátorky

statutárního města Brna ze dne 30. dubna 2020, č. j. MMB/0177529/2020, a usnesení schůze Rady města Brna č. R8/081.

31. Z provedeního dokazování vyplynulo, že akcionář žalobce dal souhlas se *záměrem realizace strategického projektu „OHB II – linka K1“* dne 30. 7. 2018 a teprve dne 30. 4. 2020, tj. osm let po konci zdaňovacího období roku 2012 jediný akcionář žalobce rozhodl tak, že uděluje pokyn k realizaci uvedeného projektu. Z důvodové zprávy k návrhu usnesení plyne, že demolice kotle K1 nebyla součástí projektu OHB II – linka K1, přičemž z provedeního dokazování dokonce jasně plyne, že je k realizaci doporučena výstavba linky mimo prostor, který byl uvolněn demolicí kotle K1.
32. V případě právního posouzení věci se obě strany shodují na aplikaci Interpretace I-5 Národní účetní rady, v jejímž bodu 4. je konstatováno: *„Okamžik, od kterého jsou položky součástí ocenění dlouhodobého majetku, je možno stanovit jako okamžik, kdy se účetní jednotka rozhodne řešit danou problematiku pořízením nové investice. Účetní jednotka může ve vnitřním předpise zpracovat postup prací pro stanovení okamžiku, od kterého jsou položky součástí ocenění dlouhodobého majetku. Tento okamžik účetní jednotka nemůže každoročně měnit, ke změně může dojít jen zcela výjimečně a je nutno postupovat v souladu s § 7 odst. 4 zákona o účetnictví. Veškeré náklady, které se časově a věcně váží do okamžiku rozhodnutí o pořízení investice, budou provozními náklady, které budou promítnuty do výkazu zisku a ztráty v plné výši při vzniku tohoto nákladu, popř. bude uplatněna zásada časového rozlišení.“*
33. Zároveň podle bodu 6.5 je doporučeno chápat skutkový stav tak, že *„Běžným provozním nákladem v době vzniku, popř. při dodržení zásady časové souvislosti před stanovením okamžiku, od kterého jsou položky součástí ocenění dlouhodobého majetku, jsou především položky: Náklady na vyřazení stavby – v případě, že došlo k vyřazení stavby nebo části stavby bez přímé souvislosti na rozhodnutí o nové výstavbě či o provedení technického zhodnocení stávající nemovitosti.“*
34. Soud považuje pro nyní posuzovanou věc za podstatné, že v případě demolice kotle K1 žalobce prokázal tu negativní skutečnost, že *došlo k vyřazení stavby nebo části stavby bez přímé souvislosti na rozhodnutí o nové výstavbě či o provedení technického zhodnocení stávající nemovitosti*. Na prokázání negativní skutečnosti usoudil soud z *„příčin a následků“*, které mají svůj odraz ve správním spise i doplnění dokazování před soudem.
35. Ostatními námitkami se již soud nezabýval, a to z následujících důvodů.
36. Vyjádření auditora, které bylo obsahem námítky uvedené sub IV.E bylo pouze dalším důkazním prostředkem. Soud při hodnocení věci vycházel z jiných důkazních prostředků, které však osvědčovaly stejnou situaci a vedly k shodnému hodnocení věci. K vyjádření auditora nepřihlédl mimo jiné i proto, že osoba auditora a osoba zástupce žalobce v řízení před soudem je shodná, tudíž soud primárně přihlédl k důkazním prostředkům, u kterých nelze zpochybňovat jejich věrohodnost s ohledem na vztah žalobce a společnosti BDO.
37. Namítaná nepřezkoumatelnost vypořádání námítky tvorby rezerv je s ohledem na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní a soud by se zcela nadbytečně zabýval otázkou, zda je implicitní vypořádání námítky, jak na něj odkazuje žalovaný ve svém

vyjádření, pro posouzení věci dostatečné v situaci, kdy napadené rozhodnutí neobstojí po věcné stránce.

V. Shrnutí a náklady řízení

38. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že napadené rozhodnutí je zatíženo nezákonností a zdejší soud tak přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsání žaloby, sepsání písemného podání ve věci samé – vyjádření žalovaného) 3 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2.142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15.342 Kč, jejíž náhradu mu je žalovaný k rukám jeho právního zástupce povinen zaplatit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

